

Nr 4*Utrikesutskottets utlåtande i anledning av motioner om svenskt erkännande av Europarådsdomstolens behörighet.*

I en i första kammaren väckt motion, nr 263, av herrar *Holmberg* och *Sveningsson*, ävensom en i andra kammaren väckt likalydande motion, nr 319, av herr *Petersson m. fl.*, vilka motioner hänvisats till utrikesutskottet, föreslås att riksdagen måtte för sin del besluta att Sverige bör avgiva sådan förklaring om erkännande av Europarådsdomstolens behörighet som avses i art. 46 av Europarådskonventionen angående de mänskliga rättigheterna.

Beträffande motiveringen till yrkandet får utskottet hänvisa till motionerna.

Utskottet, som erinrar om att denna fråga behandlats vid ett flertal tillfällen, senast vid föregående års riksdag (UU 1964: 3), anser anledning icke föreligga att frånträda sin hittillsvarande avvaktande ståndpunkt och får därför hemställa,

att motionerna I: 263 och II: 319 icke måtte föranleda någon riksdagens åtgärd.

Stockholm den 18 mars 1965

På utrikesutskottets vägnar:

BENGT ELMGREN

Närvarande:

från första kammaren: herrar Elmgren, Lundström, Undén, Bengtson, Boman, Hernelius och Palm;

från andra kammaren: fru Renström-Ingenäs, herrar Kärrlander, Heckscher, Alemyr, Wedén, Allard och Wahlund.

Reservation

av herrar *Lundström, Hernelius, Heckscher* och *Wedén*, som ansett att utskottets yttrande och hemställan bort ha följande lydelse:

»Utskottet vill erinra om, att denna fråga vid flera tidigare tillfällen varit föremål för behandling i riksdagen. De därvid godkända uppskoven med ett svenskt ställningstagande har varit föranledda av önskan att domstolen skulle få en något fastare ställning, innan Sverige toge ställning till frågan om att underkasta sig dess jurisdiktion. Så synes nu ha skett. I själva verket förhåller det sig numera så, att bland de länder, som godkänt enskild besvärsrätt enligt Europakonventionen om de mänskliga rättigheterna, Sverige är det enda land som ännu icke underkastat sig domstolens jurisdiktion. Danmark har gjort detta redan för åtskilliga år sedan, och Norge avgav motsvarande förklaring den 30 juni 1964. I utskottet upplystes, att svenska regeringen med anledning av det norska beslutet upptagit frågan om sin ställning till förnyat övervägande. Denna omständighet bör dock ej föranleda något dröjsmål när det gäller riksdagens ställningstagande, särskilt som det i nuvarande läge är angeläget att vårt land visar sin redogenhets att medverka i allt sådant europeiskt samarbete, som är förenligt med vår alliansfria politik. Vid sådant förhållande finner utskottet hinder ej möta att riksdagen nu fattar det av motionärerna föreslagna beslutet.

Utskottet hemställer sålunda,

att riksdagen med bifall till motionerna I: 263 och II: 319 ville för sin del besluta att Sverige bör avgiva sådan förklaring, som avses i art. 46 i Europarådets konvention angående skydd för de mänskliga rättigheterna och de grundläggande friheterna.»